

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Iudæorum post Othonielem à virtute & fortuna defectus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

de caussa S. Irenæus scribit: *Tantum Apostoli, & horum discipuli habuerunt timorem, ut neque verbo tenuis, communicarent alicui eorum, qui adulterauerant veritatem. Ioannes discipulus Domini in Epheso iens lauari, cum vidisset intus Cerinthum, exiit de balneo non lotus, dicens, quòd timeat, nè balneum concidat, cum intus esset Cerinthus inimicus veritatis. Et ipse Polycarpus Marcioni aliquando occurrenti, & dicenti sibi, Cognosce nos, respondit, Ego cognosco te primogenitum Satanae. Itaque rectè dicitur illis, qui pacem optant, & bella horrent: Nolite iugum ducere cum infidelibus. Quia enim participatio iustitiae cum iniquitate? Aut qua societas luci ad tenebras? Quia autem conuentio Christi ad Belial? aut qua pars fidei, cum infidei? Itaque qui non volunt bellis affligi, vitent causam belli; aut qui non vitauerunt, clament ad Dominum, ut suscitet eis Saluatorem.*

2. Quàm diu vixit, apud Israelitas, Othoniel, tam diu viguit religio, eo autem è viuis sublato, addiderunt filij Israël facere malum in conspectu Domini: qui confortauit aduersum eos Eglon regem Moab: quia fecerunt malum in conspectu eius. Et copulauit ei filios Ammon, & Amalec: abijtq; & percussit Israël, atq; possedit urbem palmarum. Seruieruntq; filij Israël Eglon regi Moab decem & octo annis. Quare malum tunc fecerunt in conspectu Domini? Nimirum, rursus aliarum gentium consuetudine, velut æstu quodam abrupti, tam beneficijs, quàm mandatis Dei oblitteratis, à ritibus sanctis ad idololatriam transferunt. Quid inde ex hac coniunctione sunt consecuti? Nimirum vt malè cohærentes, ab ipsdem idololatrijs (Deo desertores castigante) bello peterentur, quibus se se imitatione morum sociauerunt. De S. Antonio eremita hæc tradit Athanasius: *Manichæis, aut alijs hæreticis, numquam saltem amabilia verba largitus est, denuntians talium amicitiam atq; sermones perditionem esse anima. Sic etiam Arianos detestabatur, vt omnibus diceret, ne iuxta quidem eos esse accedendum. Et ipse B. Antonius iam moriturus: Hæreticorum, inquit, & Schismaticorum venena vitate, meumq; circa eos odium sectamini. Scitis ipsi, quòd nullus mihi nec peccificus quidem sermo cum eis vniquam fuerit. Valde igitur Deum irritant, magnamq; bellorum excitandorum illi causam præbent, qui talibus Ecclesiæ & Dei hostibus nimis sunt familiares, neque iam tantum ad eos accedunt, apud eos officia discunt, seruiunt,*

1. Cor. 6. 14.

Iudic. 3. 91

IV.
Iudic. 3. 11.

S Athanasii
in vita S. An-
tonij.

sed etiam intima amicitia illis se connectunt; a deo ut etiam clerici, & sacerdotes, & qui deberent esse lumina Catholicorum, eorum inter pocula nati fratres ambient appellari; itaque contemptim de clero, de Episcopis, de Pontifice Summo, de rebus Catholicorum loquantur, ut aduersarii ipsi grauiter offensi ostendant, se esse scandalizatos. *Vos estis sal terra. Quid si sal euauerit, in quo salietur? ad nihilum ualet uera, nisi uermitatur foras, & conculcetur ab hominibus.* Et merito. Cur enim illis se subiiciunt, si nolunt conculcari? Quid mirum est, si Deus contra tales confortet *Eglon regem Moab*? Ab hoc fatis calcati, utinam respiciant, & peccata sua detestentur? Habemus clementem Iudicem. *Seruiunt filij Israel Eglon regi Moab decem & octo annis: & postea clamauerunt ad Dominum, qui suscitauit eis Saluatorem uocabulo Aod.* Ille audaci strategemate, regem confodit, & destitutum duce exercitum ad internecionem cecidit, populumque suum ea seruitute liberauit. *Et quiescit terra octoginta annis.*

Matth. 5. 13.

Iud. 3. 14.

Ibid. 7. 30.

V.

Iudic. 4. 1.

Ibid. 7. 23.

3. Euripo similes fuere Iudæi, fluebant, & refluebant; jam Deum, jam Deos colebant; toties bello castigandi, quoties emendandi. Itaque *addiderunt filij Israel facere malum in conspectu Domini, post mortem Aod; & tradidit illos Dominus in manus Iabin regis Chanaan, qui regnauit in Asor; habuitque ducem exercitus sui, nomine Sifarum.* Ab his oppressi sunt viginti annis. Iugo tam duro fatigati iterum Dei recordati, *clamauerunt ad Dominum, cum praefertim audirent, hostem nongentos habere falcatos currus.* Et tam bonus est Deus, ut calamitatem eorum miseratus, eis Deboram iudicijs & prophetiâ clarâ mulierem, ac Barac virum manu consilioque praestantem daret, qui milite congregato copias regis Iabin dissiparent, duce eius Sifara, in fuga, per feminam fortem Iahel dictam interfecto. *Humiliauit ergo Deus in die illo, Iabin regem Chanaan, coram filiis Israel: qui crescebant quotidie, & forti manu opprimebant Iabin regem Chanaan, donec delerent eum.* Hinc rursum illis quies ab armis, per quadraginta annos, fuit. Duo hic obseruanda sunt. Primum, Israelitas iterum à religione deuiantes, iterum per bella in viam reductos. Alterum, eos vexatione illis intellectum dante, ad Dominum recurrisse, eique se subiecisse, simulque & ad verum cultum, & ad veram pacem venisse. Ut enim

superbia